

RENÁTA TURKOVÁ

(NE)ZAMĚŠTNANÁ

HELENA

(NE)ZAMĚSTNANÁ
HELENA

Renáta Turková

Situace a postavy jsou vymyšlené, podobnost je čistě náhodná. Pokud se zde najdete, znamená to, že jste buď zaměstnanec, zaměstnavatel, nebo patříte do spolku (DKS).

JÁ, HELENA

Jmenuji se Helena a jsem žena středního věku, což znamená, že třicet už mi bylo... popravdě, dávno. Jsem vdaná za úžasného manžela Pavla, spolu máme dvě krásné dcery, patnáctiletou Emu a sedmnáctiletou Elišku, úžasného pubertálního věku. Žijeme si spokojeně, tedy většinou spokojeně, v malém domečku, s malou jorkšírskou fenečkou Lou, v malé útulné vesničce, která leží ve středních Čechách.

S manželem máme i pár příbuzných, z mé strany je to má matka, zřejmě až do smrti pracující důchodkyně, a mladší sestra Tereza s manželem Láďou a jejich malým synkem Davídkem. Můj manžel Pavel má na rozdíl od mě úplně normální rodiče, kteří si užívají důchodový věk na rodné Vysočině, a staršího, trochu výstředního bratra Pepu s manželkou Libuškou.

Život na malé vesnici je fajn, každý každého zná, téměř polovina obyvatel jsou vaše tety a strejdové, posléze jste vy něčí teta nebo strejda, a tak je tomu už po celé generace. Je pravdou, že stejně jako každá jiná vesnice ani ta naše se nevyhnula náplavám přistěhovalců, za které vděčíme úspěšným developerům. I přes veškerou – prý nutnou – modernizaci se snažíme udržovat různé staré vesnické tradice a zvyklosti.

Dění v obci je řádně zaznamenáváno, nikoliv však obecním kamerovým systémem, ale našimi milými obyvateli v důchodovém věku. Jsme jim za tuto službu všichni upřímně vděční. Dokud máme

v naší obci duchodový kamerový systém, ve zkratce DKS, nemusíme se příliš obávat opouštět své domovy při pravidelném odjezdu do zaměstnání. Během pobytu v zaměstnání je totiž náš objekt – dům, zahrada, stodola, nebo garáž – přísně střežen.

System DKS také monitoruje a vyhodnocuje pohyb lidí před naším pozemkem během dne. DKS neplatíme, a to ani v rámci dvacetičtyřhodinového nepřetržitého pracovního režimu, zaplatíme, až pokud něco poděláme, a to v rámci už ne tak skvělé osobní pověsti. Například taková poštovní služba je vyhodnocena jako neškodná, ale nikoliv nevinná, protože bůhvíco nám zase přišlo. Minimálně pokuta za nedodržení rychlosti, kterou má samozřejmě na starosti také systém DKS. Není tedy potom žádný problém dohledat viníka přestupku včetně SPZ jeho automobilu a rádně ho nahlásit na příslušný úřad.

Monitorovat se musí veškeré hromadné akce, jako například taneční zábavy nebo domácí oslavy, DKS má také vážné obavy o naše játra a morální chování, pro které jsou stanoveny přísné normy, které není radno porušovat. Tento systém dávno předběhl naši moderní dobu, jelikož aplikaci *Sdílení* má v sobě nainstalovanou snad staletí.

Toto *Sdílení* je posíleno o další aplikaci a tou je *Úprava textu*. V tomto případě je důležité, aby sdílejících osob bylo co nejméně, neboť každá úprava textu je pro spoluobčana, který je momentálním objektem sdílení, vražedná.

JAK JSEM SPADLA NA DNO

Tohoto sdílení jsem se začala obávat poté, co jsem přišla o zaměstnání. Byla jsem si vědoma, že moje nezaměstnanost v tak nelehké době covidové nikoho moc nezajímat nebude, ale stejně jsem se cítila hrozně. Navíc, systém DKS je velmi flexibilní a zvládal sledovat i události, které se nám v té době zdály nepodstatné a malicherné.

Být zaměstnancem má své výhody a jistoty, pokud se tedy zadaří, a jak se říká, kápnete na dobrého zaměstnavatele. Někdy se ale stane i to, že tedy nekápnete, a to potom zbývá jen jediná věc a tou je utéct. Dobrý zaměstnavatel se pozná podle toho, že zaměstnanec dostává pravidelně a včas svou mzdu, jsou za něj odváděny platby státu a není nucen do nesmyslných a neplacených přesčasů. Takového zaměstnavatele je dobré si vážit a zůstat u něj, co nejdéle to jde.

Často se však stává, že byť člověk kápne na dobrého zaměstnavatele, najde se mezi zaměstnanci jedinec, který s lidskostí zaměstnavatele nesouhlasí a má pocit, že musí fungovat jako náhrada a prudit své kolegy. Tento typ je na svého zaměstnavatele milý, dělí se s ním o doma vyrobené požitiny, setrvává v práci rád i v rámci neplacených přesčasů a neúnavně donáší, tedy přináší reporty o docházce a náplni práce ostatních.

Já jsem utíkat nemusela, ze svého posledního zaměstnání jsem byla propuštěna pro nadbytečnost kvůli nové nemoci covid-19. První vlna byla u mě v práci relativně v pohodě. Začal nám všem nový,

celosvětový režim. Byli jsme k sobě ohleduplní, sledovali jsme společně zprávy, rostoucí čísla nově nakažených a kontrolovali si seznamy nakoupených a chybějících potravin. Samozřejmě jsme se navzájem utvrzovali v tom, jak nikdo z nás nechodí nakupovat ve velkém, jelikož jsme přece normálně smýšlející bytosti.

O tomto tvrzení dodnes pochybuji, netuším, jak by to chudáci důchodci samy zvládli, neboť regály zely prázdnotou. Zato na Facebooku se objevovaly nové příspěvky a fotky doma upečených rohlíků, housek a podobných potravin, na které tu mouku, která nebyla k sehnání, prostě potřebujete. Dalším problémem byl nedostatek dezinfekce a roušek.

A tak nastal čas domácí výroby roušek a dezinfekce. Problematika dezinfekce byla docela rychle vyřešena, někteří z nás přinesli slivovici, někteří vodu. Pokud si některý z kolegů dopřál panáka na kuráž, nebylo to poznat, smrděli jsme všichni stejně. Šití roušek bylo přiděleno zručnějším kolegyním a my ostatní jsme připravovali šablony. Bylo to období sounáležitosti, takzvané lidskosti.

Začali jsme nové návyky pěstovat i u svých dětí. Jelikož se učily doma, nastal čas seznámit je s platbami za domácnost. Vysvětlování, kolik stojí měsíčně elektrika a voda, nebylo vůbec lehké. Navíc u platby za vodu bylo nutné vysvětlit pojmy, jako je vodné a stočné. Manžel na dané téma nostalgicky zavzpomínal na své dětství a pohrozil dcerám, že pokud nebudou vodou šetřit, obnoví režim, kdy se celá rodina v neděli vykoupala v jedné vodě a ta samá voda se používala na splachování záchodu. Další opatření bylo v rámci elektriky, takže žádné svícení v celém domě, jinak by se muselo

pristoupit k nákupu svíček. Zkrátka jsme začali šetřit, jak se dalo. Dokonce jsme obnovili i děkování při společné večeři za jídlo a za fakt, že já i můj manžel máme práci. Naše pubertální dcery byly plné pochopení, kroutily očima a oznámily nám, že to moc prožíváme. Starší dceru Elišku jsem zaslechla při dotazování se jedné z jejích mnoha facebookových kamarádek, zda budou doma také žít jako jeskynní lidé.

První vlna covidu se po pár měsících přelila v druhou vlnu, a jelikož člověk je tvor přizpůsobivý a zkoumající, co a jak obejít, ani zaměstnavatel nemohl zůstat pozadu. Jelikož už byl znalý, o co a jak požádat stát, a už věděl, na co má právo, začal vymýšlet, jak udržovat zaměstnance v tempu. Některé nápady byly vážně za hranicí normálního myšlení a tomu také odpovídaly naše reakce, svorně jsme posílali zaměstnavatele někam a hledali kontakty na úřady pro práva zaměstnanců, samozřejmě jen v tichosti mezi sebou a mnohdy jen v předstávách. Občas jsem se bála o svou kolegyni, čím dál častěji byl výraz v jejím obličejí dost zvláštní a nepřítomný. Po pár dnech jsem si všimla, že mezi jejími psacími potřebami leží panenka voodoo. Uvědomila jsem si, že je potřeba se chránit nejen před zákeřnou nemocí, ale i před černou magií zničené kolegyně. Vlétla jsem teda na net a začala hledat, jak se před takovou panenkou chránit.

Našla jsem pár drahocenných rad, z nichž nejrychlejší a nejdostupnější byla sůl. Sůl se má sypat v prostoru kolem osoby, která se potřebuje chránit. Vzhledem k faktu, že jsem se v práci musela pohybovat na více místech, připravila jsem si malé balíčky se solí a měla je vždy připravené k použití v kapse. Tlak zaměstnavatele rostl a

moje spotřeba soli také. Nejhorší to bylo, když jsme museli zkrášlovat venkovní prostory, to jsem byla vážně vděčná, že sůl není mouka. Musela jsem být velmi opatrná, představa, že si nějaký kolemjdoucí všimne mého bílého sáčku, mě drtila, netuším, jak bych na policii a následně v Bohnicích vysvětlovala své počínání.

Kosmetická úprava venkovních prostor nepomohla, nebo nebyla odvedena důkladně dle představ zaměstnavatele, a tak bylo potřeba sáhnout k razantnějšímu řešení, a to k regulaci zaměstnanců. Asi jsem se měla nechat inspirovat některými kolegy a pečovat o chuťové buňky zaměstnavatele, být často v jeho kanceláři s rádoby novými nápady a dávat jasně najevo, jak moc mě trápí, že si v zimě nezalyžuje v Alpách, já blbá místo toho všeho rozsypávala sůl. A tak jsem se během okamžiku stala i já zaměstnancem bez zaměstnání.